

Merry Christmas

LIBERTY BIESMA

Merry Christmas

“Vrijheid is geen recht, het is een plicht.”

Nikolaj Berdjajev

Ik moet hier weg. Waar laat ik die dingen? Ik kan ze niet bij me hebben. Op iedere gang hangen camera's, alles wordt in de gaten gehouden. Overall ogen, ze priemen, loeren, kijken dwars door me heen. Waar verstop je iets wat je zo enorm nodig hebt, maar wat niet bij je gevonden mag worden? Verloren zak ik door mijn knieën, vecht tegen de stemmen in mijn hoofd, sta weer op en bonk ruw met mijn hoofd tegen de betonnen muur. Nog één nacht. Voetstappen naderen op de gang. Snel besluit ik ze in mijn onderbroek te doen, naast mijn zweterige zak. Daar kijkt niemand.

Net op tijd. Eef loopt voorbij. De grootste lul van het complex waar ik nu al weken zit opgesloten. Ik kijk hem niet aan, dan loopt ie vast door in zijn stomme witte doktersjas. Ik verzet me maar kan de tics niet tegenhouden, mijn hoofd trekt naar linksboven terwijl mijn tong sidderend tot in de hemel reikt.

‘Ga je zo naar je kamer, Claus?’ Vraagt Eef met een autoritaire toon in zijn stem.

Hoerenjong! Stik, sterf, val van de trap en breek je nek. ‘Ja Eef, natuurlijk Eef, ik ga al.’ Ik vervorm mijn stem tot die van Meneer de Uil van de Fabeltjeskrant, praat met mijn hand en trek een idioot gezicht. ‘Ga je zo naar je kamer, Eef?’ Hij kijkt me boos aan. In gedachten zie ik voor me hoe hij vecht voor zijn leven als ik zijn keel dicht knijp.

De gangen in het cellencomplex zijn antracietgrijs, industrieel en net zo vreselijk verlicht als de fietstunneltjes in het park. De kleuren rood en groen voeren de boventoon op de landschapsafdrukken die de muur decoreren. Ik duw ze scheef, iedere dag weer, tweeëntwintig stuks. Ze zijn foeilelijk. Net als die idiote kerstboom bij de centrale balie, tegenover het kantoor van de dokter. Compleet met een levensgrote kerstman. Ik heb achtendertig minuten naar die rode malloot gestaard, een kruisje geslagen en God bedankt voor de waardevolle tip die hij gaf.

De gekleurde lijnen op de grond leiden me naar mijn afdeling. Blauw, dwangverpleging. Met een strak gezicht houdt de blondine met haar grote borsten me vanuit de commandopost in de gaten. Snel sla ik de hoek om, druk mijn rug tegen de muur om de camera te ontwijken, neem een duik en kruip als een ervaren commando buiten het zicht van de bewaakster, voor de balie langs. Met klamme handen van de spanning kom ik aan bij Ingrid, een medebewoonster, een paar deuren verderop. Snel graai ik de wit met rosé capsules uit mijn broek. Ze zijn warm en plakkerig. Ik klop op haar deur als een echte heer, pak mijn rechterhand in de linker en beweeg met mijn

vingers alsof het een wilde zeeanemoon is. Haar oprechte lach verwarmt mijn hart. Haar vragende ogen staren in de mijne.

‘Heb je?’

‘Ja, natuurlijk.’ Met een elegant gebaar overhandig ik haar de Benzo’s.

Dankbaar kijkt ze me aan en stopt er gelijk een in haar mond. ‘Heerlijk. Salmiak dit keer?’ Ze gaat op haar knieën voor het bed zitten, steekt haar hand in een plooi onder de bovenste rand en toont trots als een debuterende goochelaar wat haar magische handen hebben gevonden: een zilverkleurige sleutel.

‘Is dit de goede?’

‘De enige echte.’ Ze rekt naar achteren en legt haar handen masserend in haar nek. ‘Je wil niet weten wat ik ervoor heb moeten doen.’

Ik kijk haar dankbaar aan en wil weer weggaan voor ik gemist word.

‘Ho-ho,’ zegt ze vermanend. ‘Je had me wat beloofd.’ Ze trekt haar broek omlaag, gaat met haar knieën op de rand van haar bed zitten en duwt haar hoofd in het matras. Met tegenzin ga ik door mijn knieën.

Het kunstmatige elektronische geluid van de kerkklok brengt drukte op de gang teweeg. De Kerstmis, compleet met zang, gebed en een echte priester. Bah... Mijn tong siddert naar de hemel. De bewakers ontvangen iedereen bij de parochiezaal met een huichelende glimlach. Ik sla deze keer over, heb andere dingen te doen. Op handen en voeten kruip ik zo snel ik kan naar de receptie. Er is niemand aanwezig. Naast de deur van de dokter is de brandmeldcentrale. Ik graai de sleutel tevoorschijn. Om me heen is het stil, iedereen luistert naar die viespeuk. Met een klik glijdt de sleutel in het slot. Ik draai hem naar rechts. Een tik... doet ie het wel? Er begint een rode lamp te flitsen, een zware hoorn klinkt als een duikboot in actie. Links en rechts vallen de binnendeuren dicht. Ik ren naar de kerststal, ontdoe de dikke van zijn kleren, trek ze zelf aan en ren naar de buitendeur waar ik besef dat ik de bel van de kerstman ben vergeten. Ik ren snel terug en pak de goudkleurige bel van de grond.

Hijgend kom ik aan bij het Westerpark. Alles is wit. Er rijden politie- en brandwagens met hoge snelheid voorbij. Zwaailichten weerkaatsen op de besneeuwde takken. Verderop speelt een moeder met haar kinderen in de sneeuw. Ik loop ze tegemoet en klingel met mijn bel. Ho ho ho.